

кезитѣ, направила ги да се увѣрятъ, че тукъ въ това село да се влѣзе не е така лесна работа, щото се оттеглеватъ и отиватъ пакъ на Радиемахленската станция. Това происшествие станало да се даде причина, дѣто съ гърменето на пушкитѣ прѣзъ нощта, ненадѣйнитѣ викове и женски пищения въ селото да произведатъ голѣмъ страхъ и на околнитѣ села, които до утриньта могли да бѣгатъ, кои както можатъ и да се довтичатъ до Кара-Бурунъ. Веднага слѣдъ малка една почивка пѣкои отъ моитѣ приятели ме поканихъ: “учителю, не щешъ ли да дойдешъ на край селото тамъ дѣто вардятъ селянетѣ да не дойдатъ черкезитѣ?” Незабавно имъ отговорихъ, че приемамъ и на часътъ трѣгвамъ съ тѣхъ. По пхтътъ видѣхъ върловица людие, едни стоятъ тамъ, други се връштатъ назадъ, трети отиватъ на напрѣдъ, така щото, като пристигнахъ на опозиционното мѣсто, съгледахъ, стари, млади, момчетия, едни съ тояги, други съ пушки, трети съ нищове, 4-ти съ брадви, коси, тѣрпани излѣзли, и на единъ правъ редъ се наредили да пазятъ, като вѣрвятъ насамъ нататъкъ и разказоватъ за злодѣйското намѣрение на черкезитѣ, които не ги оставили тая нощъ никакъ спокойни както миналата. Дордѣ присѣтствовахъ азъ тамъ не видѣхъ ни черкези, ни диволь били да се расхожда, разумѣва се намѣренето имъ било отблѣснато и тии се разнесли къмъ Едирненскитѣ села надолу по илѣчка, щото като поседѣхъ, поседѣхъ съ вардачитѣ най-послѣ се завърнахъ въ селото и захванахъ да разубѣждавамъ людие да се не страховатъ и плашатъ до толкова; защото Русцитѣ до пладнѣ можатъ да пристигнатъ, за това трѣбова да имъ се готви хлѣбъ и други потрѣби; нъ въ такъво размирно врѣме кой ме слуша и съ що мога да ги убѣдя, когато виждатъ, че нѣма никаква помощъ за пристигание отъ дѣто се надѣватъ! Азъ като се напѣвахъ и дѣрлихъ да ги увѣрявамъ въ истинността, най-послѣ се оставихъ и прѣдадохъ на сждбата.

Зехъ тогава да ходя изъ павалищата на людие да слушамъ разни слухове и мѣшния, дѣто като ме видя даскалъ Злати Гелевъ, повика ме и азъ отивамъ при него.